

เรามาจากไหน?...และจะไปไหน?...

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ย. 2552

เรามาจากไหน?...และจะไปไหน?...

เรามาจากไหน?...และจะไปไหน?...(๑)

พระพุทธศาสนา สอนให้เชื่อเรื่องกรรม และผลของกรรม และยังให้เชื่อเรื่องภูมิ อันเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ ที่ได้รับความสุข ความทุกข์ที่แตกต่างกันมีอยู่.....

ภูมิมี ๓๑ ภูมิ คือ....

อบายภูมิ คือ ภูมิที่อยู่อาศัยของสัตว์ ที่ได้รับความทุกข์ อันเนื่องมาจากอกุศลกรรม ที่ตนได้กระทำไว้เป็นเหตุ มี ๔ ภูมิ คือ นิรยะภูมิ(สัตว์นรก) เปตติภูมิ(เปรต) อสุรภูมิ(อสุรกาย) ตีรจณานภูมิ(สัตว์เดรัจฉาน)

กามสุคติภูมิ คือ ภูมิที่อยู่อาศัยของสัตว์ ที่ได้รับความสุขสบาย อันเนื่องมาจากกามาจรกุศลกรรม ที่ตนได้ทำไว้เป็นเหตุ มี ๗ ภูมิ คือ มนุสสภูมิ จาคุมหาธาชิกาภูมิ ดาวดึงสภูมิ ยามาภูมิ ดุสิตาภูมิ นิมมานนรติภูมิ ปรมิมีตวสวัตติภูมิ

รูปภูมิ คือ ภูมิที่อยู่อาศัยของรูปพรหมบุคคล มี ๑๖ ภูมิ คือ

ปฐมฌานภูมิ ๓ ได้แก่ พรหมปราณีชาภูมิ พรหมบุโรหิตาภูมิ มหาพรหมภูมิ

ทุติยฌานภูมิ ๓ ได้แก่ ปริตทาภูมิ อัปปมาณาภาภูมิ อาภัสสราภูมิ

ตติยฌานภูมิ ๓ ได้แก่ ปริตตสุภาภูมิ อัปปมาณาสุภาภูมิ สุภกิตทหาภูมิ

จตุตถฌานภูมิ ๗ ได้แก่ เวหฬผลาภูมิ อสัณญัสตตภูมิ อวิหาภูมิ อตปภาภูมิ สุทสสาภูมิ สุทสสิภูมิ อภินิฏฐาภูมิ

อรุภูมิ คือ ภูมิอันเป็นที่อยู่อาศัยของอรุพรหมบุคคล มี ๔ ภูมิ คือ.....

อากาศาณัญญาตนภูมิ วิญญาณัญญาตนภูมิ อากิญจัญญาตนภูมิ เนวสัญญานาสัญญาตนภูมิ

.....

เรามาจากไหน?...และจะไปไหน?...(๒)

พระพุทธองค์แสดงว่า สังสารวัฏฏหาเมืองตันมีได้ นั้นหมายความว่า สัตว์ทั้งหลาย ได้เวียนว่ายตายเกิดมาแล้ว นับภพ นับชาติมีถวน และยังคงเวียนว่ายตายเกิดต่อไปอีก นับภพชาติมีถวน ครอบที่ยังมีกิเลสอยู่ และในระหว่างที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่นั้น ก็ได้สั่งสมกรรมเอาไว้มากมาย นับไมถวนเช่นกัน

ถ้ากรรมดีมีโอกาศส่งผล สัตว์เหล่านั้นก็จะไปเกิดในภพภูมิที่ดี มีความสุข ถ้ากรรมชั่ว มีโอกาศส่งผล สัตว์เหล่านั้นก็จะไปเกิดในภพภูมิที่ไม่ดี ได้รับความทุกข์เป็นส่วนมาก บางครั้งกรรมดี ก็อาจได้ออกาศส่งผล ดัดต่อกันเป็นเวลานานๆ ทำให้สัตว์ทั้งหลายที่ทำการกรรมดีนั้นไว้ ได้ไปเสวยสุขอยู่ในภพภูมิที่ดี เป็นเวลานานหลายภพชาติติดต่อกัน

ในบางครั้งกรรมชั่วก็อาจได้ออกาศ ส่งผลติดต่อกันเป็นเวลานานๆ ทำให้สัตว์ทั้งหลายที่ทำการกรรมชั่วนั้นไว้ ต้องไปเสวยทุกข์ในภพภูมิที่ไม่ดี เป็นเวลานานๆ หลายภพชาติติดต่อกันก็มี หรือในบางครั้ง กรรมดีและกรรมชั่วอาจจะได้ออกาศสลับกันไหลผล ทำให้สัตว์ทำการกรรมนั้น ได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง สลับกันไป ดังนั้นก็

มนุษย์ในปัจจุบัน ต้องอาศัยเกิดในครรภ์มารดา การที่ต้องอยู่ในครรภ์มารดาถึง ๑๐ เดือน ทำให้ไม่สามารถจดจำเรื่องราวในภพก่อนได้

ดังนั้นถ้าจะถามว่า ชาติก่อนที่จะเกิดมาเป็นมนุษย์ ได้เกิดเป็นอะไรมา มนุษย์แทบทุกคน มักจะตอบไม่ได้ เว้นแต่บุคคลผู้ได้อภิญญา ที่เกี่ยวกับการระลึกชาติได้ จึงจะตอบได้ หรือบุคคลบางคนที่ไม่ได้ได้อภิญญา แต่ระลึกชาติได้ ที่เรียกว่า "เป็นความสามารถพิเศษเฉพาะบุคคล" ก็สามารถบอกได้ว่า เมื่อชาติก่อน ตนเคยเกิดเป็นอะไรมา

เมื่อภพก่อนบุคคลพิเศษ เช่นที่กล่าวมาแล้ว บุคคลทั่วไป จะไม่สามารถตอบได้ว่า ในชาติก่อนเคยเกิดเป็นอะไรมา ดังมีเรื่องของธิดาช่างหูก ที่มาใน คาถาธรรมบททรงถกตก เป็นเครื่องยืนยันในเรื่องนี้.

.....

เรามาจากไหน?...และจะไปไหน?...(๓)

ครั้งหนึ่ง..เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จถึงเมืองอาฬวี พวกชาวเมืองได้ถวายภัตตาหาร เมื่อเสร็จภัตกิจ จึงตรัสว่า

"ท่านทั้งหลายจงเจริญมรณะสติอย่างนี้ว่า ชีวิตของเราไม่ยั่งยืน ความตายของเราแน่นอน เราทั้งหลายตายเป็นที่สุด ชีวิตของเราไม่เที่ยง ความตายเที่ยง ก็มรณะอันชนทั้งหลายไม่เจริญแล้วในกาลที่สุด ชนทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมถึงความสะดุ้งรอนงอย่างฉลาดกลัว ทำกาละ(ตาย) เหมือนนบุรุษเห็นนสรพิษแล้วกลัว ฉะนั้น

ส่วนมรณะอันชนทั้งหลายได้เจริญแล้ว ชนทั้งหลายนั้น ย่อมไม่สะดุ้งในกาลที่สุด ดุจนบุรุษเห็นนสรพิษแต่ไกลเที่ยว แล้วก็เอาท่อนไม้เขี่ยทิ้ง ไปยืนอยู่ฉนั้น เพราะฉะนั้น มรณะสติอันทานทั้งหลาย พึงเจริญ...

ธิดาของนายช่างหูก อายุ ๑๖ ปีคนหนึ่ง ได้ฟังพระธรรมเทศนา คิดว่า "โอ ธรรมด่าถ้อยคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายน่าอัศจรรย์ เราเจริญมรณะสติจึงควร" ดังนั้นแล้ว ก็เจริญมรณะสติอย่างเดียว ตลอดทั้งกลางวันกลางคืน ฝ่ายพระศาสดาเสด็จออกจากเมืองอาฬวีแล้ว ก็เสด็จไปพระเชตวัน นางกุมาริกานั้น ก็เจริญมรณะสติเป็นเวลา ๓ ปี

ต่อมาวันหนึ่ง พระศาสดาทรงตรวจดูโลก ในเวลาใกล้รุ่ง ทรงเห็นนางกุมาริกานั้น เข้าไปในห้ายพระญาณ ทรงทราบว่ นางกุมาริกานี้ เจริญมรณะสติมาแล้ว ๓ ปี ตั้งแต่วันที่ฟังพระธรรมเทศนาของเรา

บัดนี้เราไปที่เมืองอาฬวี แล้วถามปัญหา ๔ ข้อกับนาง เมื่อนางแก้ปัญหาแล้ว เราแสดงธรรมกถาแก่นาง ในเวลาจบคาถา นางจะบรรลุโสดาปัตติผล พระศาสดาพร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูปเป็นบริวาร จึงเสด็จไปเมืองอาฬวี

ฝ่ายนางกุมาริกาทราบว่ พระศาสดาเสด็จมา มีใจยินดีว่า จะได้เห็นพระศาสดา และได้ฟังธรรมอันเป็นโอวาท ซึ่งมีความไพเราะของพระศาสดานั้น

แต่ว่าในวันนั้น บิดาของนางกุมาริกา ได้ทอดผ้าบังโ้วหนึ่งผืน ต้องการจะให้เสร็จในวันเดียวกันนั้น จึงสั่งให้นางกุมาริการอดด้วยหลอด แล้วนำไปให้คนที่โรงช่างหูกโดยเร็ว

นางกุมาริกานั้นคิดว่า เราใคร่จะฟังธรรมของพระศาสดา แต่บิดาสั่งให้เราทำงานให้เสร็จ เราจะฟังธรรมของพระศาสดา หรือกรอดด้วยหลอด แล้วนำไปให้แก่บิดา? นางคิดว่า ถ้าเราไม่นำหลอดไปให้ บิดาก็จะทุบตีเรา เพราะฉนั้น เรากรอดด้วยหลอดให้แก่บิดาก่อน แล้วจึงฟังธรรมภายหลัง เมื่อคิดได้ดังนี้

จึงนั่งกรอดด้วยหลอดอยู่บนตั่ง.....🙏